

Alternativa Verda amb Puigdemont

written by Xavier Garcia Pujades | 28 de desembre de 2017

Els dirigents històrics d'Els Verds/Alternativa Verda (organització política de l'ecologisme català, creada el 1983), com Santiago Vilanova, Pep Puig i jo mateix, integrats a les llistes de Junts per Catalunya, vam seguir la nit electoral des d'un hotel de Barcelona, enmig d'un gran ambient entre l'expectativa i l'esperança pel que suposava revalidar la presència del moviment sobiranista a les nostres institucions i, per tant, "decapitar", ara sí, les innobles ambicions de l'anomenat bloc constitucionalista.

Amb els resultats electorals escrutats al cent per cent l'expectativa es transformava en aquesta desitjada esperança en observar la distribució geogràfica dels votants, on es podia veure clarament com l'anomenada Catalunya interior, fidel a les arrels d'un catalanisme renovador, donava suport majoritàriament a Junts per Catalunya i ERC (i amb menor proporció a la CUP), mentre que a les àrees industrials del litoral (Barcelona i Tarragona), les opcions van ser per a Ciutadans i el PSC, amb la conseqüència de la pràctica desaparició del PP, la qual cosa hauria de suposar, també, si és que saben què vol dir la democràcia (que ja han demostrat que no), la fi del 155 i el restabliment de les institucions abolides. Diverses són les lectures que ja s'han fet i poden fer-se, però queda clar que ja res no serà igual i que revalidant la majoria absoluta al Parlament, les forces sobiranistes tenen la gran oportunitat d'encarrilar el país –com portem demostrant de fa sis anys– cap a la "merescuda llibertat", com deia Salvador Espriu.

I, en aquest context, és convenient recordar com, des d'Alternativa Verda, de fa molts anys, hem tractat de renovar, a través del que suposa l'ecologisme en les societats

modernes, el pensament i l'acció del catalanisme polític, massa decantat des de la Transició política (1975-1980) cap a les formes que ens ha imposat l'Estat espanyol, que ha convertit Catalunya (amb el suport d'unes burgesies catalanes que tenien més de burgeses que no pas de catalanes) en un territori apte només per produir i consumir i en una terra devastada per una crisi ecològica sense precedents, amb uns desequilibris territorials flagrants i amb unes infraestructures (d'aigua, d'energia i de comunicacions) que només afavoreixen les centralitzacions en tots els àmbits.

Aquest és el gran repte que continuem tenint al davant tots aquells que hem optat per refundar el catalanisme des de l'ecologia política, sabent que el president Puigdemont és perfectament conscient d'aquesta situació a la qual ha correspost integrant-nos en aquesta llista de país per tal que el sentiment nacional, més enllà de banderes, colors i proclames abstractes, torni a quedar vinculat a la indispensable urgència de ser responsables del nostre desenvolupament, que ja s'haurà de fer amb el respecte més absolut cap a les bases ecològiques de la nostra terra. Altrament, de què ens pot servir un estat propi si totes les estructures de decisió estan en mans exteriors?